

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 22 3/12 - 16/12 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

NARRESPILLET RUNDT LØNNSGLIDNINGEN

I forrige nr. av drA brakte vi en artikkel om hvordan borgerskapet, godt hjulpet av sosialdemokratene i LO-ledelsen og Regjeringen, forsøker å dempe på krisa ved hjelp av kombi-oppgjør, lave eller ingen tilbud ved lokale lønnsforhandlinger og diskusjonen om en evt. lov mot lønns-
glidning.

På denne måten forsøker man å presse arbeiderklassen ned i lønn, samtidig som det kommer oppfor-

dringer fra Kleppe/Nordli om å vise tilbakeholdenhet når det gjelder lønns-
glidning.

NAF's lønns- og lønnsstatistikk som blei offentliggjort torsdag 17.11., viser at lønns- og lønnsstatistikk har sunket fra 7,5 til 5,3 prosent. Samme dag blei forhandlingene om lønns- og lønnsstatistikk mellom LO og NAF brutt.

For sosialdemokratene, som har vist seg som de beste forvalterne for totalkapitalen - og nettopp derfor,

innebærer krisa at man må bekjempe misnøyen på 2 fronter:

I arbeiderklassen er det en stadig voksende misnøy med den minimale lønns- og lønnsstatistikk, noe som er et resultat av borgerskapets offensiv som igjen er begrunnet av at disse sliter, med å holde de minst rentable bedriftene unna kontrahentenes/skifterettens klør.

Hvordan har så sosialdemokratene forsøkt å "løse" dette problemet(et

problem som er uløselig så lenge kapitalismen består)?

Partiformann Steen og LO-formann Halvorsen har satt seg som mål å takle opposisjonen i arbeiderklassen. Deres foreløpige siste utspill er introduksjonen av ideen om et lavtlønnsfond, også kalt Gjest Bårdsenfondet. (se drA nr. 20). Det vil i første omgang ta brodden av SV/NKP og venstre-
fløya i DNA's opposisjon.

Finansminister Kleppe tok for seg misnøyen blant borgerskapet. En lov mot lønns- og lønnsstatistikk skulle kunne hindre en ytterligere forverring av den skjerpede økonomiske situasjon for de etterhvert kriserammede norske bedrifter.

Steen/Halvorsen mener at en slik lov

Forts. side 5

Gunnar Nilsen - i spissen for den skjerpede innvandringspolitikken

Efter flere års innvandringsstopp kommer nå Rådet for innvandrings-
politikk med et forslag om å skjerpe kontrollen ytterligere. Det legges opp til en politikk som skal begrense innvandringen til det strengt nødvendige for kapitalen. Den tidligere innvandringsstopp var som kjent ikke 100% effektiv idet den som det heter i Rådet's uttalelse: "overlot i for stor grad til bedriftene å bestemme

Skjerpet innvandringspolitikk: RASISTISKE FORSLAG FRA LO

omfanget av innvandringen, uten at de må ta hensyn til de sosiale konsekvenser".

Dette siste er et forsøk på å gi inntrykk av at det er fremmedarbeidernes sosiale situasjon man er opptatt av og at denne begrunner en skjerping av innvandringspolitikken. Sakens realiteter skulle være kjent. Regjeringen har ikke gjort noe av betydning for å bedre fremmedarbeidernes kår, til tross for at dette var begrunnelsen for å innføre innvandringsstoppen. Nå tjener dette samme funksjon, å begrunne ytterligere kontroll med innvandringen.

LO'S ROLLE

Det er verdt å merke seg at det er LO's to representanter i Rådet som

går lengst i sine forslag og at det er på LO's initiativ at det blir lagt opp til en ny politikk på dette området. To av LO's forslag, organisasjons-
plikt for utenlandske arbeidere og gruppevis innvandring, blir avvist i Rådet.

Dette er ekstreme forslag stilt med den hensikt å gi henholdsvis LO-ledelsen og bedriftsledelsene kontroll over det begrensede antall innvandre-
re som skal få komme inn i landet.

Gruppevis innvandring blir også sterkt imøtegått av et mindretall i Rådet på tre hvorav to er representanter for fremmedarbeiderforeninga. Disse peker i en særuttalelse på at dette er uttrykk for en diskriminerende holdning og ville føre til "et u-

heldig avhengighetsforhold til arbeidsgiveren". Dette mindretallet forsøkte også uten videre gjennomslagskraft å ta opp visumplikten for pakistanske, som er et særlig ekstremt utslag av den rasistiske innvandringspolitikken til regjeringen Nordli. LO's hovedkrav fikk imidlertid flertall, det var kravet om en kvotevis innvandring, dvs. at det settes en maksimumsgrense for innvandring hvert år. At denne kvoten blir meget lav er vi ikke i tvil om. Det framkommer av det flertallet er blitt enige om forøvrig, nemlig: FORTRINNSRETT FOR NORSKE ARBEIDERE.

Det heter seg i Rådets innstilling at

Forts. side 5

Sadat's reise: FORRÆDERIET ÅPENLYST

USA-imperialismen har i de siste åra økt sin innflytelse i Midt-Østen. Den har fått innflytelse i regimer der den andre supermakta, den sovjetiske sosialimperialismen, før hadde kontroll.

USA er klart den supermakta som er i framgang i Midt-Østen. Mens Israel, Iran og Saudi-Arabia i lengre tid har vært USA's allierte, har USA nå fått økende innflytelse i Sudan, Syria og Egypt. Denne tilnærming mellom reaksjonære arabiske regimer og USA har sin årsak i 2 forhold:

For det første: USA måtte etter nederlaget i Indo-Kina legge om sin taktikk. Israel kunne ikke lenger sikre USA's posisjoner i Midt-Østen. Skulle USA fortsatt sikre sitt behov for olje, måtte også en finne allierte hos de

reaksjonære oljestatene.

For det andre: De lite kapitalistiske utviklede arabiske regimer, spesielt Egypt, trengte sårt til vestlig teknologi og investeringer skulle landene bli kapitalisert og produksjonskreftene utvikles. Disse reaksjonære regimer hadde dessuten store problemer innenlands p.g.a. massenes motstand mot den undertrykkelse de ble utsatt for.

Slik oppsto den allianse mellom reaksjonære arabiske regimer og USA, som i åra framover vil stå sentralt når en analyserer situasjonen i Midt-Østen. Etterhvert som reaksjonære arabiske regimer overviner sitt religiøse motsetningsforhold til Israel, vil også Israel og den arabiske reaksjon framstå som åpne allierte. USA og Sovjet iver for en slik allianse.

Supermaktene ønsker ro og orden i området. Nye revolusjoner vil virke forstyrrende på et status quo.

Klassemessig er det en enhet mellom Israel og den arabiske reaksjon. De har begge interesse av å undertrykke arbeiderklassens revolusjonære kamp. De har begge interesse av ro og orden og en imperialistisk fred. Og de har begge interesse av Geneveforhandlingene og Mini-Palestina.

Sadat's reise til Israel kan bare forstås når en har dette klart for seg. Den åpner veien for Geneve og Mini-Palestina. Og for Egypt's del: Nye investeringer som vil virke stimulerende for den kriserammede egyptiske økonomi.

Når USA-imperialismen og talsmennene for 3 verden-teorien, bl.a. AKP,

idag hyller den arabiske reaksjon, hyller Egypt som progressivt, er dette en hyllest som vil virke som et bakholdsangrep på den palestinske og arabiske revolusjon.

De palestinske revolusjonære har opp igjennom historien fått erfare at de ikke bare må kjempe mot den israelske sionismen, men også mot dens allierte USA og arabisk reaksjon. De har også erfart at de må bekjempe forrædere innen egne rekker. Svart September 1970 og Tel el Zaatara har ikke minst vist dette.

Sadat's reise til Israel har ført til kraftige reaksjoner fra Syria's og PLO's side. Etter møter i Damaskus mellom Syria's president Hafez al-Assad og PLO-ledelsen ble det

Forts. side 5

Siste nytt fra Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping:

Se leder s. 3

FORNEKTER ÅPENT EKSISTENSEN AV DEN SOSIALISTISKE LEIR!

POLEN - revisjonistenes mare - I-

I løpet av tiden fra 1970 og fram til i dag har lederskiktet i Polen bevist for hele verden at det ikke lenger står sammen med arbeiderklassen, at det har forlatt sosialismen og fungerer som en brutal undertrykker av arbeiderklassen sin kamp for mer levelige vilkår.

Den polske arbeiderklassen har gjentatte ganger fått føle dette på kroppen og da særlig under arbeideroppstandene i Østersjøbyene 1970-71, og i juni 1976 da arbeiderne på flere steder i Warszawa og ellers andre byer i landet massivt sluttet opp om demonstrasjonene mot sjokkforhøyvelser i matvareprisene som lederskiktet hadde bebudet. Her viste lederskiktet innen parti- og statsapparat seg på tross av alle "arbeidervennlige" og "sosialistiske" fraser og forøvrigt alt snakk om å løse problemene gjennom "demokratiske konsultasjoner" som det de er; nemlig arbeiderklassens verste og bitreste fiende. Det unnså seg ikke engang for å bruke det militære volds- og undertrykkelsesapparat mot helt ubevæpnede arbeidere som tilsammen har kostet flere hundre arbeidere livet. Dette lederskiktet er selv ansvarlig for å ha kjørt den polske økonomien i grofta, og forsøkte under arbeideroppstandene i 1970-71 og i juni 1976 som sine kolleger i de vestlige kapitalistiske land å kaste byrdene for sin uansvarlige økonomiske politikk over på arbeiderklassen for om mulig å få den på beina igjen.

Det samme lederskiktet har åpent erklært at det ikke ser det som sin oppgave å bekjempe det polske borgerskapet. Den kampen er i følge dem forbi, og det finnes ikke lenger noen antagonistiske klassemotsetninger i det polske samfunnet. Arbeideroppstandene har også i følge lederskiktet bare vært små og ubetydelige og kun dreid seg om noen forvillede elementer blant arbeiderne. På tross av disse offisielle løgnene og forræderiske proklamasjonene vet og forstår den polske arbeiderklassen at det likevel finnes uløselige klassemotsetninger i Polen.

Det nye borgerskapet er å finne blant dem i parti- og statsapparatet som ivrigst hevder at klassene er opphevet. Statskapitalismen i Polen har ingenting å gjøre med sosialisme. Heller ikke det brutale borgerlige diktaturet har noe med proletarietets diktatur å gjøre.

Utviklingen i Polen har flere likhetstrekk med den man finner i Sovjetunionen fra begynnelsen av 50-åra, samt med den man finner i de andre øst-europeiske landene der den moderne revisjonismen har slått gjennom. I Polen er det grunn til å tro at den kapitalistiske utviklingen har kommet lenger enn i de andre revisjonistlandene.

Enhver som reiser i Polen vil bli forbauset over at det er så lite som minner om sosialisme.

I denne artikkelen skal vi kort ta for oss utviklingen i Polen.

Partisystemet i Polen

Formelt kontrolleres statsapparatet av Sejm, eller det vi ville kalle parlamentet. Det består av valgte representanter fra tre politiske partier: Det forente polske bondeparti, Det demokratiske parti og Det forente polske arbeiderparti (PZPR). De to første er støttespillere til PZPR. Det forente bondepartiet er et forum for religiøse og individualistiske småborgere. Det demokratiske parti har en plattform som passer for intellektuelle, anti-kommunistiske byråkrater og småhandlere - et parti som under andre omstendigheter aldri ville ha

støttet opp om et parti som PZPR som har navn av å være sosialistisk og kommunistisk. PZPR er historisk sett et resultat av et ekteskap mellom Polens sosialistparti og det gamle kommunistpartiet. Det har derfor hele tiden hatt kimen til reformisme i seg. Selv om det i Sejm er endel politiske skillelinjer mellom de nevnte partiene, reduseres disse til et null i utenrikspolitikken, og da særlig i forholdet til Sovjetunionen. Som alt nevnt ligger statsmakten reelt i hendene på PZPR, det er dette partiet som kontrollerer statsapparatet og det økonomiske livet i det industrielt tilbakeleggende Polen.

Polen før og under andre verdenskrig

Før andre verdenskrig var Polen et jordsbruksland og i økonomisk forstand svært underutviklet. Siden industriell virksomhet ikke utgjorde noen vesentlig del av nasjonaløkonomien, var arbeiderklassen også tilsvarende tallmessig og politisk svak. Desto sterkere politisk og tallmessig var godseierne og de store og mellomstore bøndene. Politisk sett var Polen før krigen under Pilsudskys styre en halvfascistisk stat der kommunistpartiet og de revolusjonære masseorganisasjonene var forbudte. Religion og kirke stod da som nå sterkt i befolkningen og viste seg fra slutten av 40-åra og utover som en mektig antikommunistisk og reaksjonær kraft som de de kontrarevolusjonære kreftene gjorde bruk av for å gjennomføre et borgerlig diktatur i Polen.

Før krigen var bare 3/4 av befolkningen polakker. Av de øvrige 25% var 5 mill. ukrainere, 3 mill. jøder, 2 mill. hvitrusere og 1 mill. tyskere. Under kampene i 1939 lyktes det de tyske nazistene å utrydde over 7 millioner mennesker, deriblant praktisk talt hele den jødiske befolkningsgruppen. Ved grensejusteringene etter krigen gikk tidligere polske territorier i øst - der ukrainere og hvitrusere levde

- inn i Sovjetunionen. Polen fikk istedet områder i vest, og den tyske befolkningsgruppen dro til områder som nå omfatter de to tyske statene. Dagens Polen er folkelig så å si bare befolket av polakker. Med nazistenes "Nye Ordning" ble alle polske skoler og universiteter stengt og alle foruroligende aviser og tidsskrifter ble forbudt. Landets befolkning ble grovt og utnyttet av den tyske nazistiske militærmakten. Store deler av den daværende industrien ble ødelagt i kampene mellom Wehrmacht og den Røde Arme.

Det sosialistiske Polen

Polen var et av de land som fikk lide mest under 2. verdenskrig. Landet var en ruinhaug da den progressive Lublinregjeringen kom til Warszawa etter krigen. Det var ikke bare nødvendig å gjenoppbygge landet til førkrignivå, det måtte kraftig videreutvikles om det skulle kunne konkurrere med andre stater. Det var dette den progressive etterkrigsregjeringen satte seg som mål. Sosialismen skulle bygges, og det ble gjennomført en rekke reformer av borgerlig demokratisk karakter. Det som var igjen av produksjonsmidler ble sammen med distribusjonssnettet, transport og bankvesen nasjonalisert. Den jorden som tilhørte de store godseierne ble beslaglagt. Fra krigens slutt og utover følger en industrialisering av det polske samfunnet, og det blir

lagt særlig vekt på tungindustrien. De store og viktige reformene som ble gjennomført fra slutten av 40-åra og utover til 1956, ryddet vei for videre revolusjonær omforming av det polske samfunn på det økonomiske området. I den folkedemokratiske staten som fungerte som proletarietets diktatur var det dengang kommunistiske PZPR som var den ledende kraften i arbeidet med å gjennomføre revolusjonen på det økonomiske området gjennom fortsatt klassekamp for å begrense de kapitalistiske faktorene i økonomien. I byene og på landsbygda blomstret småproduksjonen som representerte en viktig grobunn for kapitalismen. Det bød på store vanskeligheter å omforme bondeøkonomien til sosialistisk storproduksjon, men i 1948 begynte Polen å utvikle kooperativer i jordbruket. Dette representerte et viktig skritt i det revolusjonære omformingsarbeidet. Gomulka, allerede da en ledende innenfor parti- og statsapparatet, gikk kraftig imot denne revolusjonære omdanningen av landsbygda.

Kontrarevolusjon med sovjetisk hjelp

Gomulka ble ekskludert fra partiet i 1956, men ble rehabilitert i 1956 igjen ved hjelp av Krustsjov. Rehabiliteringen av Gomulka innebar en politisk linje som systematisk gikk inn for å undergrave proletarietets diktatur i Polen. Innad i PZPR førte dette til harde politiske kamper mellom revolusjonære og den revisjonistiske Gomulka-flyten. Alliert med sine medlemsvenner brukte Gomulka all autoritet for å knekke den revolusjonære opposisjonen og det endte med at nærmere 200.000 partimedlemmer ble ekskludert i denne tiden. Selvom opposisjonen ble kastet ut av partiet, har den ennå sin innflytelse i arbeiderklassen. Etter eksklusjonen av de revolusjonære opposisjonen, ble en hel rekke nye folk tatt opp i partiet uten hensyn til politisk og teoretisk skoloring. Mange av disse var rene karriere-makere.

Da Gomulka fikk makten i 1956 ble kooperativene oppløst. Den nye ledeslsen gikk med fullt overlegg bort

fra arbeidet med å omforme jordbruket i sosialistisk retning. I tiden som følger skjer en rekke ting som fullstendig pulveriserer alt det som var blitt oppnådd gjennom den sosialistiske oppbyggingen. I økonomi og kultur blir borgerlige interesser igjen dominerende. Gamle revolusjonære slagord og navn på institusjoner fylles nå med et borgerlig innhold. De marxist-leninistiske instituttene ved de høyere lærestedene fjernes, og religionsundervisning i skolen blir innført.

Videre radbrekkes sosialismen fullstendig ved at Gomulka-regjeringen gjør den polske økonomien avhengig av USA-imperialismen ved at det skaffes kreditter på 1½ milliard dollar hos USA. Isteden for å gå aktivt inn for å bekjempe det polske borgerskapet, ble det lagt opp til en klassesamarbeidspolitikk som tilfredsstilte både det polske og det internasjonale borgerskapet. Medisinen som skulle bøte på mangler og feil, ble det private initiativ. Under påskudd av større avkastningsevne, begynte en storstilt nyprivatisering av en hel rekke foretak. Bolignoden skulle f.eks. løses ved privat byggevirksomhet. For å trekke oppmerksomheten bort fra denne borgerlige politikken og det faktum at revisjonistene hadde tatt over, ble ideen om "arbeiderråd" vakt til live igjen. Gomulka-regjeringen forstod å utnytte misnøye med endel kritikkverdige tiltak fra den tidligere regjeringen ved å gi arbeiderne løfte om større frihet. Dette er bakgrunnen for at "arbeiderrådene" ble opprettet på de enkelte bedriftene. Det som reelt skjedde var at arbeiderne nå påny ble lønsslaver.

Arbeiderrådene innebar en deling av makten mellom fabrikkadministrasjonen og staten. Dette førte til løsriving av de enkelte bedriftene fra statsplanen og at profitten ble drivkraften for produksjonen. Arbeidernes interesser ble på den måten begrenset til fabrikkmurene, og makt delen innebar større makt for fabrikkledelsen til å bestemme over produksjonen og til å være innpiskere overfor arbeiderne med økt arbeidseffektivitet for øye.

Forts. neste nr.

Eritrea: ETIOPISK MOTOFFENSIV - ENHETSSAMTALENE UTSATT

I det den røde Arbeideren går i trykken, forteller talsmannen for EPLFs sentralkomite i Roma at den etiopiske kolonialhæren den 21. november iverksatte en motoffensiv. 15 000 etiopiske soldater som dels er fløyet til Eritreas hovedstad Asmara og dels kommet sjøvegen til havnebyen Massawa har forsøkt å gjenerobre den EPLF-kontrollerte forbindelseslinja mellom de to byene. Talsmannen karakteriserer kampene som "en krig med tunge våpen", og forteller at etiopierne bl.a. var utstyrt med 20 tanks. En av disse er imidlertid allerede erobret av de eritreiske frigjøringsstyrkene, og deler av de etiopiske styrkene er blitt tvunget til å trekke seg tilbake til de to byene. Disse vil imidlertid antakelig bli satt inn på ny, og motoffensiven tegner til å bli Etiopias siste store krampetrekning.

Talsmannen forteller samtidig at enhetssamtalene mellom EPLF og

ELF, som skulle ha fortsatt den 20. november, er utsatt til 27. november. På grunn av trykkingstida for den røde Arbeideren kan vi ikke bringe nytt om dette før i neste nr.

Talsmannen for EPLFs sentralkomite understreker at grunnen til at ELF-ledelse nå har stilt seg villig til å akseptere EPLFs enhetsprinsipper (jfr. artikkelen om "Den forente front i Eritrea" i forrige nr. av vår avis), er for det første den stadig voksende opposisjonen fra de demokratiske kreftene innen ELF og den tilsvarende politiske krisen innen denne fronten, for det andre ELF's stadig sviktende basis i de eritreiske massene, for det tredje den siste tids endring i den internasjonale opinion til fordel for EPLF - og, i sammenheng med alt dette, den ledende posisjon som EPLF gjennom å anvende prinsippene om langvarig folkekrig har vunnet i den eritreiske frigjøringskampen, både politisk og militært.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

BRUDD MED MARXISMEN-LENINISMEN I LY AV MARXISMEN-LENINISMEN

Den nye ledelsen i Kinas Kommunistiske Parti har nå endelig rykket ut med et større og systematisk forsvar for sin såkalte teori om de tre verdener, en teori som allerede i juli i år ble angrepet og stemplet som en teori for classesamarbeid i verdensmållestokk av det albanske Arbeidets Parti i den store artikkelen "Revolusjonens teori og praksis". Forsvaret er utarbeidet av redaksjonen i "Folkets Dagblad", og sto gjengitt i Peking Review nr. 45 fra 4. november i år. Til alt hell har Hua Kuo-fengs og Teng Hsiao-pings venner i Norge, AKP, gjort artikkelen tilgjengelig for norske lesere ved å trykke en fullstendig oversettelse som bilag til "Klassekampen" nr. 218, fra 19. november. For en gangs skyld vil vi på det sterkeste anbefale dette nr. av "Klassekampen" til innkjøp og grundig lesning - da ved siden av albarnes artikkel (som er trykt som bilag til Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift Røde Fane nr. 3 for i år. Her foreligger en usedvanlig god anledning for alle klassebevisste arbeidere og andre revolusjonære til å sette seg inn i og ta stilling til striden mellom APA og KKP.

Den nye KKP-ledelsens utgave av teorien om å dele verden i tre går som kjent i korthet ut på at den tredje verden (dvs. så godt som samtlige land i Asia, Afrika og Latin-Amerika, inkludert f.eks. både Kina og Chile), uavhengig av forskjellige politisk-økonomiske systemer, utgjør hovedkraften i kampen mot imperialismen, og at denne "tredje" verden kan vinne den såkalte andre verden (dvs. de utviklede kapitalistiske land i Europa samt Japan) over til seg som strategisk alliert i den anti-imperialistiske kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet (den "første" verden), hvorav Sovjet utgjør hovedfienden. Dermed er teorien om de tre verdener ikke lenger en teori bare for taktisk manøvrering på grunnlag av motsetningene innen den imperialistiske verden, men for en "verdens-revolusjonær" strategi. Strategien baserer seg ikke lenger på en oppstilling av hovedmotsigelsen i verdensmållestokk mellom proletariatet, dets sosialistiske leir og de undertrykte folk og nasjoner på den ene siden og den imperialistiske verdens kapitalismen på den andre, men mellom alle verdens land og folk på den ene siden og de to supermaktene - spesielt Sovjet - på den andre. De viktigste motsigelser innen den imperialistiske verden er gjort til hovedmotsigelsen i verden som helhet.

Forsvaret for denne teorien fra redaksjonen i Folkets Dagblad er ikke minst en ny bekreftelse på at den revisjonismen som i dag ønskes å appellere til verdensproletariatet og verdens revolusjonære folk, ikke åpent kan ta avstand fra og revidere marxismen-leninismen. Til det er den marxist-leninistiske teorien en alt for levende kraft og nyter alt for stor respekt i den revolusjonære bevegelsen over hele

verden. Som de sovjetiske overløperne er et levende eksempel på, er den moderne revisjonismen tvunget til å forsøke å ødelegge marxismen-leninismen innenfra, ved å forvrengte klassikerne og ta dem til inntekt for seg og sitt syn. Slik også med den moderne kinesiske revisjonismen.

I.

Innledningsvis prøver FD-redaksjonen å ta Lenin og Stalin til inntekt for å likestille alle motsetninger i verden. De må først vedgå Lenins og Stalins tese om at med oktoberrevolusjonen var verden blitt delt i to leire eller verdener: den imperialistiske og den sosialistiske. Men så tar de Lenins og Stalins samtidige uttalelser om at verden dessuten er delt opp i noen få imperialistiske undertrykkersnasjoner på den ene siden og en stor majoritet av undertrykte og utbytete folk i koloniene og de avhengige land på den andre siden, til inntekt for at motsigelsen mellom kapitalisme og sosialisme bare var en av mange "fundamentale" motsigelser i verden (på linje med Huas og Tengs motsetninger mellom de tre verdener). Dermed forvrenger de Stalin ved for det første å fortie forlengelsen av det første sitatet de bringer fra ham, nemlig følgende: "Kampen mellom disse to leire utgjør drivkraften for alt liv i vår tid, den kjennetegner all nåværende innen- og utenrikspolitikk fra talsmenn fra den gamle og den nye verden." For det andre fortier de at delingen av verden i en sosialistisk og en kapitalistisk verden er mer fundamental enn og dermed bestemmer karakteren av de andre motsetningene, at med oktoberrevolusjonen "begynte epoken med frigjøringsrevolusjoner i koloniene og avhengige land, epoken med proletariatets oppvåkning i disse land, epoken med dets hegemoni i revolusjonen" (Stalin). Nettopp etableringen av en sosialistisk leir og den tilsvarende og samtidige styrkelsen av verdensproletariatet gjorde motsetningene mellom koloniene og deres "moderland" til noe mer enn innen-imperialistiske motsigelser, og medførte at proletariatet må lede frigjøringsbevegelsene for at de skal kunne representere en virkelig frigjøring fra imperialismen. Det er derfor helt naturlig at de kinesiske revisjonistene også fortier Lenins nærmere presisering av hva dette må bety i praksis: "Betydningen av denne endringen er at vi, som kommunister, bør og vil støtte borgerlige frigjøringsbevegelser i koloniene bare når de er ekte revolusjonære, og når deres representanter ikke hindrer vårt arbeid med å skolere og organisere fattigbøndene og de utbytete massene i en revolusjonær ånd. Hvis disse betingelsene ikke eksisterer, må kommunistene i disse land bekjempe det reformistiske borgerskapet." I tråd med dette sier Lenin om sin oppdeling av verden i 1920 i kolonier (inkludert Sovjetunionen), kapitalistiske land som var havnet i økonomisk avhengighetsforhold til

USA, og dominerende imperialistiske land (som USA, Japan og England): "Jeg vil at dere skal huske dette verdensbildet, for alle fundamentale motsigelser i kapitalismen, i imperialismen, som leder til revolusjon... er knyttet til denne oppdeling av verdens befolkning." Mens Lenin altså skiller mellom de fundamentale motsigelsene og den oppdeling av verdens befolkning som de er knyttet til, tar de kinesiske revisjonistene nettopp dette sitatet til inntekt for sin strategiske allianse av alle verdens folk og land mot de to supermaktene, og for å gjøre sin tre-verden-opptelling til ikke bare like fundamental som motsetningen mellom kapitalisme og sosialisme (og proletariat og borgerskap), men til den fundamentale motsigelsen.

Like gjennomskuelig er Folkets Dagblad-redaksjonens retoriske spørsmål om vi kan anklage Stalin for ikke strengt å følge motsigelsen mellom den kapitalistiske og sosialistiske verden da han i 1942 dro opp en demarkasjonslinje mellom den fascistiske tysk-italienske leir og den anti-fascistiske engelsk-sovjetisk-amerikanske leir. De sier jo da selv at Stalin så den første motsigelsen som den fundamentale, noe de selv benekter med sin tre-verden-teori. Like selvsagt uholdbart er deres forsøk på å påberope seg Stalins uttalelse fra 1952 om at motsigelsene innen den imperialistiske verden i praksis er de sterkeste i den forstand at det er dem som - uunngåelig - fører til krig, trass i at motsetningene mellom kapitalismen og sosialismen teoretisk er de sterkeste. For hva er den fundamentale motsigelsen som ligger til grunn for imperialismens motsetninger og kriger? Selvsagt ikke noen annen enn motsetningen mellom proletariat og borgerskap, som etter oktoberrevolusjonen ga seg praktisk utslag i verdenspolitikken i hovedmotsigelsen mellom den kapitalistiske og den sosialistiske verden. Og hvorfor dro Stalin en demarkasjonslinje mellom den fascistiske og den anti-fascistiske leir? Jo, ikke for å la denne erstatte de fundamentale motsigelsene, men for å forsvare og styrke proletariatets og dets sosialistiske verdens sak mot kapitalismen, for å styrke proletariatets og sosialismens side av hovedmotsigelsen!

Ingen av klassikerne slipper unna de kinesiske revisjonistenes radbrekking. De har den frekthet å kalle sin artikkel for "Formann Maos teori om å skille mellom de tre verdener er et hovedbidrag til marxismen-leninismen". Til inntekt for sin reaksjonære støtte til USA-marionetter som Mobutu i Zaire og CIA- og Sør-Afrika-finansierte "bevegelser" som Unita og FNLA tar de dette sitatet fra Mao Tsetungs skrift Om nydemokratiet: "Uansett hvilke klasser, partier eller individer som i en undertrykt nasjon slutter seg til revolusjonen, og uansett om de selv er bevisst hva de gjør eller forstår det, blir deres revolusjon

sjon så lenge de står mot imperialismen del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen og de blir dens allierte." For alle virkelige revolusjonære er det imidlertid klart at slett ikke alle klasser, partier og individer i den "tredje" verden slutter seg til revolusjonen og står mot imperialismen. Noen går derimot med den (slik som Mobutu går med USA-imperialismen og MPLA nå går med den sovjetiske sosial-imperialismen). Og da er de selvsagt ikke noen del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen, men må bekjempes på det mest konsekvente av proletariatet og de undertrykte folk for at de ny- og nasjonaldemokratiske frigjøringsbevegelser virkelig skal kunne bli anti-imperialistiske og del av verdensrevolusjonen.

Forts. neste side

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Tøyen, Oslo 6 Tlf. 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønlynn. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvstun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Ingmann Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim.
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

De kinesiske revisjonistene påberoper seg så Maos oppdeling i de tre kreftene USA, England og Frankrike, og de undertrykte nasjoner, i forbindelse med Suez-krisen, og hans seinere oppdeling av verden i den 1., 2. og 3. verden, for sin "tre-verden-teori". I denne sammenhengen sier Folkets Dagblad-redaksjonen åpent at den sosialistiske leir ikke lenger eksisterer (uten belegg hos Mao Tsetung), for på denne måten ytterligere å rettferdiggjøre sin revisjon av Maos tre-verden-opptelling til en strategisk teori, til en karakteristikk av de fundamentale motsigelser i verden: "Riktignok fins Kina og de andre sosialistiske land, men det som engang var den sosialistiske leir eksisterer ikke lenger, heller ikke nødvendigvis de historiske betingelsene dens dannelse for annen gang."

Det er her grunn til å gå tilbake til APAs artikkel fra juli, "Revolusjonens teori og praksis". Denne artikkelen insisterte nettopp på den fortsatte eksistensen av den sosialistiske verden, og på hovedmotsigelsen mellom denne og den kapitalistiske verden. Artikkelen pekte videre helt riktig på at en fornektelse av eksistensen av den sosialistiske leir ikke bare teoretisk utsetter hovedmotsigelsen i verdensmålestokk, men bidrar til - og er uttrykk for - en degenerasjon av proletariats diktatur og dermed sosialismen i de sosialistiske land.

"Kan vi lukke øynene for de begivenheter som finner sted i denne perioden og late som om den imperialistiske leir og den sosialistiske leir fortsatt eksisterer i verden, og se på hovedmotsigelsen mellom de to hovedmotsigelsene i verdenspolitikken?" spør de kinesiske revisjonistene, og slår dermed bare seg selv kraftig på munnen. Først har de jo tatt Lenins, Stalins, og Maos påpekning av andre motsetnings eksistens ved siden av hovedmotsigelsen mellom kapitalisme og sosialisme til inntekt for sin "tre-verden-teori", og nå lar de denne teorien erstatte tesen om motsigelsen mellom kapitalisme og sosialisme. Dermed avslører de selv at de forvrenger klassikernes påpekning av motsetninger innen den imperialistiske verden og viktigheten av å spille på disse for å styrke proletariats og sosialismen, til en klassesamarbeidsteori. De gjør det samme som revisjonismen alltid har gjort, de gjør taktikk til strategi.

I sin videre behandling av den 3. verden foretar Folkets Dagblad-redaksjonen en videre - umiddelbart nesten umerkelig, men i neste instans kvalitativ - revisjon av Maos lære. De siterer Mao: "Den revolusjonære storm i Asia, Afrika og Latin-Amerika vil utvilsomt tildele hele den gamle verden et avgjørende og knusende slag", og sier selv: "Landa og folket i den tredje verden utgjør hovedstyrken i den verdensomspennende kampen mellom de to supermaktene hegemonisme og mot imperialisme og kolonialisme." Denne erstatningen av "den revolusjonære storm" med "land og folk" er nødvendig for å rettferdiggjøre betraktningen av hele den 3. verden som en enhetlig anti-imperialistisk blokk. I virkeligheten er det slik at det overveldende flertall av regimene i Afrika, Asia og Latin-Amerika er rene marionetter for forskjellige imperialistiske makter, særlig USA-imperialismen, og at folkene i disse verdensdelene står foran langvarige folkekriger mot verdensimperialismen og dens lokale reaksjonære støttespillere for å kunne vinne full og hel uavhengighet.

Vi skal gå litt nærmere inn på et eksempel for å kaste lys over Kinas

reaksjonære politikk. Nylig ga Kina offisiell støtte til det reaksjonære Saudi-Arabias parole om å gjøre Rødehavet til et "fredens" hav, dvs. bevare det under USA-imperialismens kontroll. Derimot tar Kina, kraftig avstand fra den etiopiske militærjuntaen som er blitt et underbruk under sosialimperialismen. På samme tid hyller de Sudan og Somalia som sant uavhengige i det øyeblikk regimene her sier nei takk til Sovjet-"hjelp" og legger seg inn under USA-imperialismens innflytelsessfære. - Kinas politikk i Rødehavsområdet viser på denne måten de praktiske konsekvensene av "tre-verden"-strategien: Fordi den plasserer hovedmotsigelsen innen den imperialistiske verden, er den ikke en strategi for anti-imperialistiske revolusjoner, men en strategi for å erstatte et imperialistisk herredømme med et annet.

Dette vet vi også fra Kinas støtte til f. eks. marionetten Mobutu, og fra Folkets Dagblad-redaksjonens egen karakteristikk av Frankrikes hjelp til Zaire tidligere i år som "en konsesjon" til "den tredje verdens kamp mot hegemonismen"! Vi skal i denn forbindelse ikke understå at de kinesiske revisjonistene innrømmer at det vil koste lang og hard kamp å få de imperialistiske land i den 2. verden til å oppgi sine imperialistiske interesser(!): "Det må selvsagt bli forstått at noen av den andre verdens land ikke lett vil gi slipp på sin dyptgående utbytting av og kontroll over mange tredje-verden-land." (!) Spøk tilside: I virkeligheten er det slik at inntil den "andre" verdens land klarer å skaffe seg et eget økonomisk og militært potensiale til å hamle opp med supermaktene, noe de stadig forsøker (bl. a. Vest-Tyskland med raketttutprøvningsbaser i - Zaire, etter avtale med Mobutu!), så vil de nok likevel fortsette å strebe etter å beholde og forøke sine imperialistiske undersatser - under beskyttelse av supermaktens våpenmakt, og slett ikke alliere seg strategisk med den "tredje" verden mot hegemonismen, slik KKP nå forsøker å innbille folk.

De imperialistiske land i den "andre" verden inntar dermed en dobbelt holdning: På den ene siden trenger de å støtte seg på supermaktene, på den andre siden ønsker de friere slag for seg selv på bekostning av supermaktene - i begge felle for å fremme sine egne imperialistiske interesser og ikke noe annet. Det var ut fra dette Mao kunne si: "Vi bør vinne over disse land, slike som England, Frankrike og Vest-Tyskland" (et sitat Folkets Dagblad-redaksjonen bringer) - ikke ut fra den tanke at den "andre" verden noen gang kan bli en strategisk alliert mot imperialismen og hegemonismen, men for taktisk å utnytte de økende motsigelser innen imperialismen til å svekke supermaktene og dermed imperialismen som helhet, og for tilsvarende å styrke verdensproletariatets og de undertrykte folks og nasjoners revolusjonære bastioner og kamp.

II.

De kinesiske revisjonistene tar derimot Maos taktiske utspill til inntekt for sin klassesamarbeidsstrategi, som ikke bare innebærer spredning av den illusjon at den 3. verdens folk har en strategisk alliert mot imperialismen i land som Vest-Tyskland og Frankrike, men som også ender i en direkte oppfordring til proletariats i den 2. verden om å støtte opp om "fedrelandsforsvaret", dvs. sine "egne" imperialistiske borgerskap i den kommende omfordelingskrigen mellom de imperialistiske land.

Også for denne oppfordringen for-

søker Folkets Dagblad-redaksjonen å ta klassikerne til inntekt. De siterer for det første Engels, som i 1891 skrev at de tyske sosialdemokratene var beredt til å forsikre regjeringen om sin støtte mot den russiske tsarismen. Det de kinesiske revisjonistene da "glemmer" å utrede for sine lesere, er at dette skrev Engels ut fra sitt syn på den russiske tsarismen som en virkelig, historisk sett reaksjonær kraft i forhold til den utviklede kapitalismen og dens politiske demokrati i Vest-Europa - og ikke ut fra en utsikt til en innen-imperialistisk krig. Allerede i 1914 var situasjonen en helt annen (eller vil KKP påstå at Engels på det tidspunktet ville ha støttet den tyske krigsmaskinen på linje med de sosialistiske sosialdemokratene i Riksdagen, eller eventuelt tsarhæren i "forsvaret" mot Tyskland?). Vi tror Engels snur seg i graven når han hører de kinesiske revisjonistene misbruke hans navn og uttalelser til på denne måten å oppfordre arbeiderklassen til å støtte det imperialistiske borgerskapet.

Om Engels snur seg i graven, er vi sikre på at Lenin forsøker å slå hull på gravlokket over Folkets Dagblad-redaksjonens forvrengning av ham i samme forbindelse. Her må vi nødvendigvis bringe hele det Lenin-sitatet som de kinesiske revisjonistene i sin skyldfrie frekthet våger å vise til:

"Selv ikke i Europa kan ikke nasjonale kriger i den imperialistiske epoken betraktes som umulige... Denne 'epoken'... utelukker på ingen måte nasjonale kriger fra, la oss si, små (annekterte eller nasjonalt undertrykte) land mot imperialistmakten, akkurat som den ikke utelukker nasjonale bevegelser i stor målestokk i Øst-Europa."

Det står svart på hvitt at det er tale om annekterte eller nasjonalt undertrykte lands krig mot imperialistmakten, og selvsagt ikke et ord om at det er riktig for arbeiderklassen i land som Frankrike, Vest-Tyskland eller Norge for den saks skyld å støtte opp om sitt imperialistiske borgerskap i en imperialistisk omfordelingskrig som den vi står overfor. Som vi ser, består slektskapet mellom den nye Hua-ledelsen og vårt hjemlige AKP også i å utvikle kunsten med å sitere klassikerne som sier én ting, og så

komme med en fortolkning som sier omtrent det motsatte.

Her er Lenins ord om slike oppfordringer til sosialistisk revolusjon som KKP nå tillater seg å komme med til proletariats i den 2. verden, dvs. Europa (fra "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky"):

"En sosialist, en revolusjonær proletar, en internasjonalist resonnerer annerledes: krigens karakter (om den er reaksjonær eller revolusjonær) avhenger ikke av hvem som angrep og i hvis land 'fienden' står, men den avhenger av hvilken klasse det er som fører krigen, hvilken politikk vedkommende krig fortsetter. Hvis vedkommende krig er en reaksjonær imperialistisk krig, dvs. en krig som føres av to verdensomspennende grupper av det imperialistiske voldselskende, rovgriske reaksjonære borgerskap, så forvandles ethvert borgerskap (selv det i et lite land) til en deltaker i plyndringen, og min oppgave som representant for det revolusjonære proletariats er å forberede den proletariske verdensrevolusjon som den eneste redning fra verdenskrigens redsler. Jeg må ikke resonnerer ut fra 'mitt eget' lands synspunkt (for det er et resonnement som sømmer seg for et ynk av en nasjonalistisk spissborger som ikke skjønner at han er et leketøy i hendene på det imperialistiske borgerskap), men ut fra min deltakelse når det gjelder å forberede og propagandere for den proletariske verdens revolusjon og bringe den nærmere."

Proletariats i de utviklede imperialistiske land må og vil velge Lenins og marxismen-leninismens veg, ikke Huas og Tengs revisjonistiske veg. Folkets Dagblad-redaksjonen sier: "Mange europeiske land er igjen stilt ansikt til ansikt med spørsmålet om å sikre sin nasjonale uavhengighet og arbeiderklassen i Europa står igjen ansikt til ansikt med spørsmålet om å opprettholde sine posisjoner og de lovende framtidsmuligheter som alt er vunnet." Vi sier til dette at ved å baste og bin de seg til sine egne imperialistiske borgerskap vil arbeiderklassen ikke vinne noen annen nasjonal uavhengighet eller andre posisjoner og "lovende framtidsmuligheter" enn den som ligger i å bli ført som en flokk sauer til slakterbenken under sitt "eget" nasjonale flagg.

LITEN OPPSLUTNING OM VALGET I DNS

Bare noe i overkant av 360 stemmer ble avgitt ved høstens valg i Det Norske Studentersamfund i Oslo lørdag 26. november. AKPs "Rød Front" fikk 307 stemmer og Kommunistisk Universitetslag 58 stemmer.

Det mest bemerkelsesverdige var den kraftige tilbakegangen for "Rød Front" - fra ca. 800 stemmer i vår. Det er det svakeste "Rød Front" noen gang har oppnådd. KULs resultat viser at de i høst ikke har klart å mobilisere de etter hvert forholdsvis breie lag av sympatisører, men stort sett bare de aller mest faste tilhengerne av en kommunistisk politikk blant studentene.

På generalforsamlingen holdt formannen i KAs organisasjonsutvalg, Stein Hoffvedt, presentasjonstalen for KUL. I resolusjonsdebatten om Palestina-spørsmålet og Hua Kuofengs "tre-verden-teori" gjorde KULs talsmenn en svært sterk innsats, og avdekket AKPs nasjonalistisk-revisjonistiske og pro-imperialistiske posisjon.

KULs formannskandidat, Geir Høgnes, opplyste etter avstemningen at på bakgrunn av den klart synkende interessen for DNS som politisk forum blant studentmassene i Oslo vil KUL i de nærmeste semes-

tre la AKP få være alene i Chateau Neuf, og i stedet ta initiativet til åpne propaganda- og konfrontasjonsmøter på Blindern.

TO PRO-FASCISTISKE DOMMER

Både i saken mot dem som sto bak sprengningen av Oktober-bokhandelen i Tromsø og i saken mot Oslo Sporveisarbeideres og Oslo Sporveisbetjenings Forening har rettsapparatet felt dommer som gjør det klart at brune terrorister fritt kan drive sin livsfarlige virksomhet uten å risikere noe særlig. I det første tilfellet ble mordbrannparagrafen holdt tilbake på et tvers gjennom sviktende grunnlag (dette gjelder helt uavhengig av AKPs egen nasjonalsjvinistiske karakter), i det andre tilfellet fikk de to oppsagte nynasjonalistene Farre og Hadland forhøyet erstatningsbeløpet for å ha "mistet jobben" på grunn av arbeidernes press.

Dette bekrefter det vi tidligere har skrevet: Arbeiderne i Sporveien må ta saken fullt og helt i egne hender, helt uavhengig av hva borgerskapet måtte si. Politiske demonstrasjonsstreiker må følges opp med å nekte å utbetale erstatningsbeløpet - også om Høyesterett skulle opprettholde dommen. Bare arbeiderklassen selv kan holde de fascistiske spirene på plass.

er "for drastisk"; "lønnsgradningen er ikke lenger så sterk som den var". (Arb.bladet 18.11.). Kleppe på sin side mener at 5,3% fremdeles er for høyt, og at lønnsgradning bare "opphever de virkningene som skal oppnås ved et lønnsutjæmningsfond" (Dbl. 19.11.). Denne "motsetninga" på topplanet vil selvfølgelig ikke få konsekvenser for sosialdemokratenes hegemoni. Tvertimot, igjen har de bevist sin dugelighet når det kommer til styring av totalkapitalen.

Steen/Halvorsen har gjort sitt beste for å vise seg som arbeiderklassens sanne venner, mens Kleppe, som den framskredne økonom som han er, ser lenger. Han er villig til å godta en viss opposisjon fra arbeiderklassen, en opposisjon han likevel regner med å kunne takle. For ham er hensynet til de økonomiske konsekvensene som lavtlønnsfondet kan få i en krisesituasjon - hvor marginale beløp kan være avgjørende, viktigere. I sin streben etter å "løse" krisa heller enn lavt-

lønnproblemet, viser Kleppe sin framskrednehet, idet en krise selv-sagt vil følges av en enda større opposisjon blant arbeiderne. Det viser seg altså at denne taktikk-en for å dempe misnøyen har slått heldig ut til begge kanter, og at den motsetningen det har vært tale om, har vært rent tilsynelatende. Halvorsen sier seg allerede fornøyd idet "...hovedhensikten med lanseringen av et lønnsutjæmningsfond..." var å få en "...debatt om lavtlønnsproblemet i et helt nytt omfang". Steen/Halvorsen har aldri gjort og har heller aldri ment å gjøre annet enn å drive ideologisk propaganda blant

arbeiderne. Samtidig har Kleppe overbevist borgerskapet om at man også tenker på dem. For kommunistene må det være en viktig oppgave å avsløre dette spillet. Hensikten med diskusjon omkring lønnsgradningen og et lavtlønnsfond er for klassesamarbeiderne i LO og DNA å gi inntrykk av at de representerer arbeidernes interesser, mens de ivaretar kapitalens behov. +++++

SKJERPET INNVANDRINGSPOLITIKK... Forts. fra side 1

stillinger som utenlandske arbeidere kan få først skal utlyses ledige for innenlandske arbeidere og hvis det i løpet av en måned ikke har meldt seg noen interesserte til jobben så kan utenlandske arbeidere få den. Sterkere rasisme har vi ikke sett på trykk siden Klassekampen advarte mot EEC-medlemskap som ville føre til at vi ville bli oversvømmet av "billige italienske restaurantmuisikere" og forlangte "stengte grenser" som det het i nasjonalsosialistenes hovedorgan.

Forøvrig er det grunn til å merke seg at SV-eren og klubbformann Gunnar Nilsen i den siste tida har gått i spissen for å forbeholde olje-arbeidsplassene for "norske arbeidstakere" og dermed gitt LO-rasismen et "radikalt" alibi. KOMMUNISTENES SYN Kommunistenes holdning til dette spørsmålet skulle være klar. Vi har gang på gang påpekt at arbeidervandring er en progressiv foreteelse slik Marx og Lenin i sin tid hevdet.

Arbeiderklassen er for oss en internasjonal klasse, hvilket medfører at vi går mot enhver fortrinnsrett for enkelte arbeidere, med bakgrunn i hvor de bor, er født eller hva det måtte være av nasjonale begrunnelser fra borgerlig og småborgerlig hold. Herav følger selvsagt at vi går inn for åpne grenser og fri innvandring for enhver utenlandsk arbeider som måtte ønske å komme hit. Det progressive i det ligger bl.a. i det at utenlandske arbeidere vil være et viktig bidrag for den øvrige arbeiderklasse til å undergrave nasjonale fordommer og den nasjonale kultur til såvel småborgerskapet som borger-

skapet. Forslaget fra Rådet for innvandringsstopp som vi heretter velger å kalle det, er et rasistisk forslag og forsøk på å verne den norske kapitalens snevre behov i en krisetid. Og den gir ny næring til fascistisk buskagitasjon om at fremmedarbeiderne tar jobbene fra nordmenn. Det er i hele arbeiderklassens interesse å bekjempe dette. ++++++

SADAT'S REISE... Forts. fra side 1

sendt ut felles erklæring hvor de oppfordrer de arabiske folkemassene til å gjøre alt de kan for å knuse Sadat's sammensvergelse med verdenssionismen. Når PLO-ledelsen i den siste tida har inngått det ene kompromiss etter det andre på imperialismens premisser, bl.a. Riad- og Shatura-avtalene, har den demonstrert sin avhengighet av den arabiske reaksjon og at den som enhver borgerlig ledet organisasjon har seg presse av supermakten. Særlig Sovjet har utsatt PLO for press. Dette kunne Sovjet gjøre via sitt underbruk i PLO, DFLP, demokratisk fronten og sine gode kontakt-

er med PLO-ledelsen. Arafat sier f.eks. at Sovjet er PLO's strategiske allierte. P.g.a. PLO-ledelsens kompromissvennlige holdning pågår det idag en bitter klassekamp mellom borgerlige og proletariske elementer i PLO. De proletariske er representert ved NEI-fronten, og PFLP sier: Nei til Geneveforhandlinger Nei til kapitulasjon Nei til Mini-Palestina Bare denne proletariske linje kan føre den palestinske revolusjon fram til dens endelige mål: Frigjøring av HELE Palestina! ++++++

Statsråd Gjerde og kameratene hans har vært i selskap og spist og drukket. Kanskje er det lite å skrive om nå som mange mennesker forspiser og fordrikker seg på julebord hver eneste kveld, men det ble så forskrekkelig dyrt så det har vakt en smule oppsikt. Nå er det slett ikke så rart at slikt blir dyrt med de prisene vi har idag og slett ikke når en hører hva karene spiste - og drakk. Jeg er også sikker på det smakte og at det er godt med litt avveksling fra kantinekosten. Nå skal det være både god og framfor alt billig mat på regjeringskantina. Her kommer subsidierne inn for fullt for å hjelpe de lavtlønnede. Likevel kan en forstå at det smaker med et skikkelig måltid med god vin og tilbehør. De som betalte gildet har råd til det også og regner sikkert med å få litt igjen for umaken. Noen er misunnelige og kaller det korrupsjon, men det er

nok sult og matlyst. Jeg bare lurer på om det er en engangsforeteelse. Noen ble jo invitert på langtur også med badeliv og golf. Litt rekreasjon kan sikkert noen og hver trenge etter en lang og slitsom valgkamp. De som betalte turen hadde sikkert noe å takke for, og det er god, gammel folkeskikk å vise litt takknemlighet. Nå er imidlertid valgfesten forlengst over, men det var morsomt så lenge det varte og dyrt ble det. Mil-liarder ble spyttet ut for å redde arbeidsplasser og valget for regjeringspartiet. Det er bare så synd at regjeringen slet seg totalt ut i valgkampen. Nå er det slutt med kreftene og med dem interessen for arbeidsplassene. Men det er lenge til neste korsvei og da vet vi at folk har glemt alt hykleriet og vi kan vente en ny omgang. Jeg gleder meg.

REDNINGSMENN FOR EUROPAS REDERKAPITAL?

SKP er som vites AKP's svenske søsterorganisasjon. Hva angår bestrebelser på å ivareta nasjonale interesser som f.eks. styrking av forsvaret osv. har denne organisasjonen ikke stått tilbake for sine norske kompanjonger. Snarere tvert om. Selv om det nå skal godt gjøres å gå AKP i nærings på dette feltet etterhvert, greier SKP fortsatt å hevde seg med heder. Diverse oppslag i hovedorganet Gnistans vitner om det. Forleden fikk vi et eksemplar av avisa i hende og fikk anledning til å se at SKP for et øyeblikk har forlatt nasjonens grenser i for-tvilelse over imperialismens jernharde kon-urranse. Denne gangen har Gnistans fattet omsorg for den europeiske rederkapital som nå angivelig går undergangen i møte p.g.a. konkurranse fra Sovjet. Under overskriften: "Sovjets handelsflotta rammar Europas sjøfart", siterer Gnistans fra en ny rapport fra EF's ministerråd der det heter: "Ojust konkurrers från Sovjet og Østeuropa hotar att slå ut den europeiska sjöfarten". Ifølge rapporten er det russernes evne til å dumpe fraktprisene, opptil 40% under det som gjelder internasio-

nalt som gjør at de greier å manøvrere seg inn på det trange fraktkarkedet. Videre framhever Gnistans avsnitt i rapporten som viser til at sovjetiske rederiers handelsagenter får etablere seg fritt i Vest-europa mens tilsvarende rettigheter ikke er blitt de vesteuropeiske regimer til del i øst. Avisen finner grunn til å understreke EF-rapportens redsel for at den sovjetiske handelsflåtes ekspansjon er et ledd i Sovjets militære strategi for å vinne kontroll over verdenshavene. "EF-rapporten kan inte förklara den sovjetiske expansionen. Men den slutsats som dras i rapporten er oroande. -Hele den vesteuropeiska sjöfartens existens er hotat om ingenting görs", skriver Gnistans. De tilføyer: "Denna oro delas av de svenske redarna". Gnistans finner imidlertid trøst i den rekke av mottiltak overfor den sovjetiske handelsflåtes ekspansjon som nå skal diskuteres av EF's utenriksministre. Spesielt liker avisa forslag om inn-skrenking av eksportkrediten til Østeuropeiske land foruten krav om at kapitalister innen EF som importerer varer fra SEV (det østeuropeiske økonomiske fellesskap) skal kreve at

NYTT OPPLAG AV "RØDE FRASER OG SVARTE KNEP"

Pamfletten "Røde fraser og svar-te knep", der ei gruppe tidligere medlemmer av AKP i Fredrikstad redegjør for sitt brudd og politiske oppgjør med organisasjonen, er nå kommet i 2. opplag. I et etterord fra september 1977 til det nye opp-laget skriver forfatterne at de i lys av den seinere tids erfaringer har knytta seg til Kommunistisk Arbeiderforbund, "den eneste organisasjonen som arbeider målbevisst for

å bygge et kommunistisk, et marxist-leninistisk parti". Pamfletten kan fås ved henvendelse til KA, eller til Østside Arbeiderinnkjøpslag, Postboks 1129, 1600 Fredrikstad.

disse må fraktes på fartøyer eid av redere i EF-land. Vi synes denne rørende omsorg for den "2. verdens"-rederkapital burde belønnes med en plass for SKP i EF-administrasjonen for skipsfart og handelsvirksomhet. Skjønt, søstergruppa i vest ville vel

ha sine innvendinger, i denne sammenhengen er AKP trolig enda noe for baktunge. Men for de som bruker treverdensteorien som ledestjerne i den praktiske politikken er intet umulig. +++++

TARIFFORSLAGET I HANDELOG KONTOR VEDTATT

hver 14.dag

3/12 - 16/12

-STREIKEVÅPENET IKKE BRUKT

" ET INDRE NORSK ANLIGGENDE"

Uravstemningen over tarifforslaget for de ansatte i varehandelen resulterte i at forslaget ble godtatt. Trass i at motstanden mot forslaget hadde vært omfattende, ble det et knapt flertall for avtalen, også i Bodø og Oslo der den artikulerte motstanden mot forslaget hadde vært svært sterk.

Bakgrunnen for denne uventede dreining er tildels at deltakingen i uravstemningen har vært unormalt stor. Elementer som ellers har vært fullstendig passive kunne nå mobiliseres som tungen på vekstskålen i kampen om tariffavtalen. Dermed er det klart at selve avstemningssystemet er en årsak til sakens utvikling.

Imidlertid må det være klart at Handel og Kontors formann Otto Totland i tiden rundt uravstemningen førte en aktiv propaganda. Den tillit til personen Totland som bl.a. har sammenheng med Handel og Kontors aktive framstøt for å organisere uorganiserte elementer, har sikkert spilt en vesentlig rolle. Totlands teori om at lønnsøkningen i forbindelse med tariffoppgjøret til våren og ikke minst i løpet av de kommende sju år vil bli større enn for andre grupper, utviklet seg i tiden fram mot uravstemningen fra å være en teori til å framstilles som en naturlov. Nå er det selvsagt helt normalt at kapitalismen framstilles som eneste naturlige samfunnssystem og de kapitalistiske lovmessigheter som naturlover i de borgerlige masse-

media. Likevel kom det faktum at lønnsøkningen her ble framstilt som en prosess uavhengig av arbeidernes aktivitet, til å bli en utslagsgivende faktor.

Ikke minst viktig for avstemningsresultatet ble det imidlertid at alternativet til å godta tarifforslaget; Streik, knapt framsto som et seriøst alternativ for de fagorganiserte. I perioden fram til avstemninga foreble streikeplanene luftige muligheter. Dette hadde igjen sammenheng med at de fagorganiserte syntes å godta at en lovlig streik måtte være forbundsledet. De fagorganiserte tok ikke initiativ til kontakter seg imellom for å forberede streiken allerede før avstemningsresultatet forelå. Dermed demonstrerte de full tillit til forbundsledelsen, (eller den radikale fraksjon av denne) som på sin side kunne profilere seg radikalt overfor de elementer blant de fagorganiserte som var motstandere av avtalen uten at dette innebar vesentlige forpliktelser i retning av å forberede streiken.

Hele dette forholdet har i siste instans sin bakgrunn i mangelen på faglige tradisjoner i et forbund som Handel og Kontor, og det eneste som kan hindre tilsvarende utviklingsforløp senere eller i andre forbund er systematisk og aktiv propaganda over lengre tid. Også for utviklingen av den faglige kampen er en videreutvikling av et kommunistisk sentrum en betingelse.

Stortinget har nylig behandlet neste års forsvarsbudsjett. Debatten viste at i åra som kommer vil borgerskapet satse på oppbygging av forsvarsapparatet i en helt annen grad enn tidligere. Store nyinvesteringer som handler om milliardbeløp står for døren. I første rekke på utgiftsiden står innkjøpet av 72 F16-fly, foruten opprettelsen av kystvakt som skal overvåke den nye 200-milssonen. Litt lenger fram i tida kommer så investeringer i Roland-rakettene og utskiftning av ubåtflåten. Skjerpet konkurranse i en kriserammet imperialismen nødvendiggjør styrking av nasjonalstatens forsvar. Som et ennå lite, men likevel ekspansivt og stadig sterkere imperialistisk borgerskap foretar nå det norske den nødvendige oppstramming av sitt eget voldsapparat.

I dette tilfellet er det drakampen med sosialimperialismen i Nord-områdene som er den viktigste bakgrunnen til at de (borgerlige) bevilgende myndigheter "treffer vitale nasjonale avgjørelser", som det heter. Forsvarssjef Sverre Hamre ga klart uttrykk for slike synspunkter i et foredrag nylig. Han pekte på at Kolahalvøya er det eneste sted på den vestlige halvkule hvor Sovjet har fri adgang til det åpne hav. "Utviklingen øker det sovjetiske behov for kontroll og sikring av Norskehavet og Barentshavet, noe som vanskelig kan oppnås fullt ut uten at norsk territorium og Svalbard beherskes", uttalte forsvarssjefen bl.a. Deretter konkluderte Hamre at sovjetiske sjøstridskrefter må bekjempes i Norskehavet der NATO vil kunne gripe støttende inn

via Norge, Skottland og Island. "Den som kontrollerer Norge vil ha en avgjørende fordel i kampen om forbindelseslinjene", fastslo Hamre.

Det er i denne sammenhengen vi må se NATO's planer om å opprette lagre for tungt materiell og våpen i Norge. Aftenpostens leder av 23.11. konstaterer at det er "gledelig å registrere at Stortingsflertallet i årets forsvarsdebatt dokumenterte utvetydig forståelse" for de samme NATOplanene. Det er derfor ikke til å undres at sosialimperialismen på sin side markerer en åpen reaksjon på dette og selvsagt bruker NATO-planene som påskudd for å fortsette opprustningen i nord.

I Krasnaja Svezda, organ for Sovjets forsvarsdepartement, rettes det et kraftig angrep på lagringsplanene og det stilles spørsmålsteget ved den norske regjeringens seriøse vilje til avspenning i Nord-Europa. Men slik vil nå engang rivningene i rustningskappløpet mellom to konkurrerende imperialistiske blokker ytre seg. For kommunistene består den primære oppgave her i å vise at den militarisering vi nå er vitne til er et helt nødvendig resultat av den kapitalistiske (imperialistiske) økonomiens utvikling. Arbeiderklassens oppgaver ligger ikke i å ta parti for deg ene eller det andre, lille eller store kapitalistiske land. Proletariatets mål er nå som før å styrte sine nasjonale borgerskap gjennom den sosialistiske revolusjonen.

For enkelte selvbestaltede "kommunister" er dette perspektivet på ingen måte en selvfølge. Vi slo opp i Klassekampen fredag 18.11. og fant følgende overskrift på lederplass: "Ny sovjetisk innblanding i norske forhold". I Klassekampens politiske perspektiv representerer artikkelen i Krasnaja Svezda "en uakseptabel innblanding i indre norske forhold". KK hevder videre: "Uansett hva en måtte mene om forhåndslagring av tungt utstyr til bruk for NATO's "brannkorps" og andre vestlige styrker, er dette et indre norsk anliggende. AKP-organet ser det også som sin oppgave å tilbakevise russernes anklager mot den norske regjering angående "forverring av de tradisjonelt stabile forbindelser med Sovjetunionen". Dagsavisen repliserer her kjekt og på beste Morgenbladmåte: "Hvem andre enn sosialimperialistene er det som forverrer de tradisjonelt stabile forbindelsene med Sovjetunionen?"

På nytt har AKP demonstrert sitt uomtvistelige talent hva angår ivaretagelse av nasjonale anliggende, nå altså behovene for styrking av voldsapparatet. Derfor er det lite til hjelp at lederen prøver å skaffe seg primitiv ryggdekning ved å hevde at de tidligere har gått imot NATO's krigsforberedende tiltak. Dette er utelukkende munnsvar når man i neste øyeblikk blir desperate over at en artikkel i Krasnaja Svezda forstyrrer den nasjonale husfred når de hjemlige borgere vil åpne grensene for NATO's kanoner. Klassekampens leder er et bevis på at AKP's anti-sovjetisme nå overhodet ikke er til å skjelle fra borgerskapets.

A BONNEMENTSKAMPANJEN

SISTE INNSPURT

Målsettinga for den pågående abonnementskampanjen som nå raskt går mot sin avslutning før nyttår, er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nr. fylkesvis oversikt over oppfyllingen av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle øvrige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

Selvom de to etternølerfylkene Buskerud og Bergen/Hordaland ikke ser ut til å kunne komme i land, vil kampanjen bli avsluttet på det opprinnelig bestemte tidspunktet ved

årsskiftet. I neste og siste nr. av avisa i 1977 vil vi derfor også bringe den siste oversikten i kampanjen.

Oslo/Akershus, som er det tredje fylket som ennå ikke har nådd 100%, har derimot alle muligheter til å klare det. Fylket har økt fra 83 til 94% siden sist. Ellers økte Telemark fra 90 til 110%, Bergen/Hordaland fra 40 til 50%, Sør-Trøndelag fra 220 til 220,3% og Troms fra 110 til 115%. - Vi har forøvrig denne gangen fått endel nye abonnenter i Rogaland og Vestfold, hvor vi ikke har organisasjon.

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,- Nyervervede abonnenter.

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:

Navn og adresse:.....

76 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

OSLO/AKERSHUS

BUSKERUD

TELEMARK

VEST-AGDER

BERGEN/HORDALAND

SØR-TRØNDELAG

NORD-TRØNDELAG

TROMS